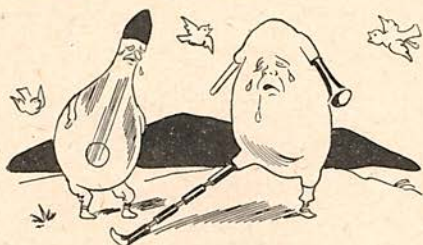

ГАЙДА, ГЖДУЛКА И РАДИО

1.

Въ селото Сухаче
стара гайда плаче,
плаче и нарежда:

— Охъ, сега ме вече
никой не поглежда!
Горе на тавана
азъ ще си оста на,
и не ще гайдарътъ
пѣсень да подкара.
И да ме надуетъ,
кой ли ще ме чуе,
като си е въ село
радио запѣло!
Свири, пѣе вече
пустата кутия,
на децата вечеръ
прави веселия!...

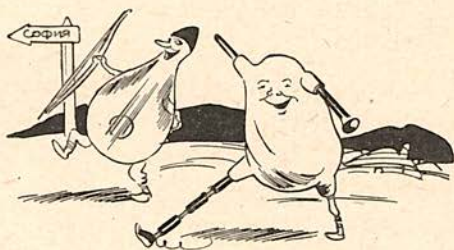
2.

Где я чу гждулка —
писаната булка,
викна, заговори
въ гждуларски двори:
— Отъ кога, горката,
висна на стената
сама саменичка —
занѣмѣла птичка!
Ще ли вече, струни,
лжкъ да ви цѣлуе,
ще ли хлѣбъ изкара
съ мене гждуларътъ,

като безъ умора
пѣе и говори,
тая проклетия —
лъскава кутия!

3.

Радиото стихна,
благо се усмихна:
— Гайдо и гждулко,
ясногласа булко,
спрете, не плачете,
въ София дойдете.
Азъ отъ тукъ далече,
отъ зори до вечеръ,
пѣя, свиря много,
но безъ васъ не мога!
Старитѣ ви пѣсни,
сладки и чудесни,
ако се не пѣятъ,
тъй ще занѣмѣятъ! . .

4.

Тръгватъ тѣ тогава.
— Хайде — много здраве!
Въ радиото — ето,
се засмѣха дветѣ.
Съ радостъ и утеха
викнаха, запѣха
слушатъ ги децата
вредомъ по земята!

Асенъ Босевъ